

Gelabert convenç el públic del TNC de les virtuts dancístiques del Barça... però cap dels seus jugadors no va a l'estrena 'Foot-ball'

Les mil comes de Messi

ESCENARIS

Maricel Chavarría
Barcelona

Veure Messi sortejant mitja dotzena de contrincants a càmera lenta no és nou, succeeix cada dos per tres a les pantalles televisives, però que aquest ralenti tingui de sobte tot el seu sentit artístic és quelcom inesperat. Re-crear-se en l'acció del seu cos, dissecar els seus endiablats temps, convertir aquestes mil comes seves en exactament dues i fer-ho partint d'una música d'arrel electrònica –hipnotitzant fins al punt que no importi si la pilota entra o no–, és un regal dels déus. Un regal per a creients i agnòstics del maleït futbol.

Va succeir ahir al Teatre Nacional de Catalunya. En una nova coreografia, un desig que feia anys que estava guardat al calaix, Cesc Gelabert traça amb l'ajuda de set ballarins un paral·lelisme entre dansa i futbol. I ho fa incorporant un interessant treball video-

gràfic de Jordi Morató sobre escenes de partits del Barça que constitueix en si mateix un exercici de consciència del moviment. De consciència fins i tot de l'emoció que transmet. Tot això juxtaposat amb el ball que té lloc en escena.

Semblaven mons paral·lels, amb públics que poc o res han de veure, però Gelabert va demostrar ahir a la nit, a l'estrena de *Foot-ball*, que futbol i dansa, els dos grans llenguatges no verbals de la nostra cultura, convergixen més que divergeixen. Els seus objectius són diametralment diferents: els uns busquen expressar-se i els altres controlar una pilota; els uns segueixen un guió establert i els altres improvisen segons avança la jugada, però tots ells s'enfronten a complexes operacions psicofísiques que cal resoldre en instants i que requereixen de virtuosisme.

Quina llàstima que cap jugador del Barça, l'equip en el qual s'inspira el coreògraf català, no mostrés interès a assistir a l'estrena de tan original proposta. Una

ROS RIBAS

Un moment de *Foot-ball* amb Messi xutant i dos ballarins recreant l'equilibri de forces

ocasió perduda per veure la vida dels seus Ferrari. I contemplar aquest viatge que va del seu moviment intuïtiu a la consciència total que del moviment té la dansa.

El públic de la sala Tallers del TNC era variat. Entre els vips es trobaven Pasqual Maragall amb Diana Garrigosa, el conseller Ferran Mascarell o el vicepresident del Barça Carles Vilarrubi, artífex d'aquesta coproducció del seu club amb el TNC i la companyia Gelabert/Azzopardi. Vindran o no vindran els seus jugadors? Ho recomanaré, perquè

aquesta mirada que la cultura ofereix del seu món és una cosa magnífica", va dir el directiu.

Gelabert s'envolta de set ballarins –Daniel Corrales, Lluç Fruïtós, Virginia Gimeno, Anna Hierro, Lorena Noguera, Luis Pedraza i Alberto Pineda– que en moltes ocasions queden enfosquits per les imatges futbolístiques... Xavi, Iniesta, Piqué, Alves, Valdés... "Però què faig jo mirant les comes de Messi i perdent-me el ball, si a mi no m'agrada el futbol?", es preguntava un espectador gairebé en el deliri. El futbol acaba manant en aquest especta-

cle. I tot i així, no serà fàcil arrossegar al TNC els fanàtics.

"Sempre he volgut aprofitar la familiaritat que tenen moltes persones amb el futbol per ajudar-los a somiar amb el moviment i des d'ell", diu Gelabert. I el cert és que el seu somieig és contagiós. Però en quina direcció? Qui ho ignori tot del futbol sentirà segur un pessigolleig físic davant la proposta. És el verí inoculant-se, potser amb l'ajuda de la percussió jazzística que signa Borja Ramos. I qui ho ignori tot del moviment no sabrà què els està passant. És tota una altra emoció.●